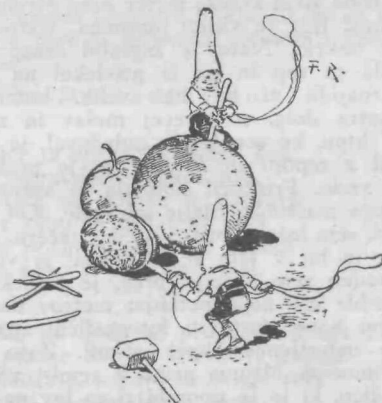

Uganke.

Priobčil Jos. Tratar.

Če me zapišeš s črko **ž**,
posoda polna same sem krvi;
zapišeš me pa s črko **p**,
železo pod menoj se ti zdrobi.

Rešitev in imena rešilcev priobčimo v prihodnji številki.

Rešitev tajinstvene uganke v 8.-9. št.

Kamor osel leže, tam dlako pusti.

Prav so jo rešili: Slava Stepičeva in Manica Simoničeva v Ptuju; Milivoj in Ljubomir Humek, učenca osnovne šole v Mariboru; Vajda Boris, dijak III. r. realne gimn. v Ptuju; Manfreda Branko, dijak II. c. realne gimnazije v Ljubljani; Dušan Koh v Lokah pri Št. Juriju ob Taboru; Ladik Wisinger v Litiji; Zorica, Miloš in Boživoj Severjevi, uč. v Ljutomeru; Rajko Svetek, učenec IV. razreda v Zgornji Šiški.

Otroško štetje.

Enkate, penkate,
cukate, me,
aberle, baberle,
domine,
elc, pelc, komisar,
kupil konja za denar,
peljal ga je v Rim,
prodajal ga je za cekin!

Trdoživost krokodilov.

Trdo življenje ima kot mačka, pravijo pri nas. A mačka ni najbolj trdoživa žival. Med vretenčarji so menda plazivci najbolj trdoživi. Posebno se v tem oziru odlikuje krokodil. Afrički lovec Besser pripoveduje o njem tole zanimivo zgodbo: Pričakoval sem prijatelja ob jezeru Rikva. Da si preženem čas, sem hotel

ZUONČEK

ustreliti in fotografirati krokodila. V jezeru jih je bilo vse polno. Streljal sem na več krokodilov, a vsi so izginili pod vodo, in za nobenega nisem vedel, če je smrtno zadet. Moj lovski pomočnik, črnc Mtuma, se je razjezil: »Prvega krokodila, ki nanj ustreliš, privlečem na suho, pa bil živ ali mrtev!« Po prihodnjem strelu je res stopil v vodo in iskal krokodila s kolcem. Tedaj sem videl, da se je prikazala žival komaj meter pred Mtumo vrhu vode. Bila je videti omotena. Ustrelil sem še enkrat. Nato je zagrabil črnc krokodila za rep in ga je privlekel na kopno. Krokodil ni bil baš velik, komaj dva metra dolg, pa precej mršav in nerejen. V hipu, ko sem ga še ogledoval, je zamahnil z repom in Mtuma se je prekopicnil v vodo. Priskočil sem, da bi spravil velikega martinčka dalje od vode. Kot bi tresnil, sem ležal s puško vred v jezeru. Mtuma se je bil v tem že izkobacal iz vode. Še preden sem dosegel breg, je zavlekel krokodila več nego petnajst metrov dalje. Ko sem hotel postaviti fotografični aparat, se je ustreljenec zopet obrnil. Zato ga je pomočnik Mtuma pribil k zemlji z železno sulico, ki jo je uporabljal za lov na bivole. Krokodilu menda to ni bilo všeč, pa je široko zinil. Mtuma je izdril sulico in jo je porinil skozi odprto žrelo vse do konca telesa. Tedaj se je žrelo zaprlo. Zobje so stisnili sulico tako trdno, da jo je močni Mtuma izvlekel le z največjim naporom in sunkoma. Pri tem se je slišalo ogabno hreščanje zobovja ob železo. Da bi končno ugonobil žival, ji je zasadil črnc lovski nož v tilniku do hrbtenice in je zabil noževo ost prav skozi hrbtenico. Sedaj sem šele fotografiral krokodila. Da bi videla, kaj ima v želodcu, sva mu z Mtumo preparala trebuh. Našla nisva ničesar drugega nego pest kakor lešnik debelih kamenčkov. Ker še vedno ni bilo prijatelja, sem zanj napisal listek in ga vtaknil zverini med čeljusti. Nato sva zavlekla z Mtumo dozdevno mrhovino na pot, da bi je prijatelj ne izgrešil. Umil sem si še v jezeru roke, pa sem hotel končno v senci drevesa zajtrkovati. Tisti hip zakriči Mtuma: »Gospod, gospod, poglej! Tvoj krokodil je pobegnill!« In bilo mi je kakor v snu. Krokodil je leno koracal po dolgi poti do vode in je v njej izginil navzlic

smrtnim ranam. Morebiti bi kdo neverjetno zmajal z glavo, češ: »Saj poznamo lovske bajke!« A pravili so mi potem drugi lovci, da taka trdoživost pri krokodilih ni nikakršna izjema, ampak je nekaj prav navadnega.

D. H.

Glasek iz zibelke.

Pri Jeranovih so imeli zjutraj neljub dogodek. Dekla je čez noč pustila purana na dvorišču ter ga ni zaprla k drugi perutnini. Tat je porabil to priliko in odnesel lepega purana. Oče Jeran se je razjezil in tudi hudoval nad materjo, zakaj ne pazi na to, da bi dekla imela perjad v redu. Beseda je dala besedo in nastal je hud prepir. Otroci so od strahu umolkni. V razburjenosti je oče z roko pometel kozarec z mize, da se je razletel na tleh. To ga je še bolj razpaliło. Tam je stala tudi steklenica, in ves razjarjen jo je dvignil kvišku, da bi jo treščil ob tla.

»Ata, ata, ata!« se zdajci oglasi iz zibelke komaj enoletni Janko.

Trušč ga je prebudil. Seveda o prepiru ni imel nikake slutnje. Prožil je proti očetu svojo tolsto ročico ter ponavljal: »Ata, ata, ata!«

Ta ljubki glasek iz otroških ustec je utolažil očetovo jezo. Zastala mu je roka, steklenico pa je zopet postavil na mizo.

Ozrši se po miljenčku, je odhitel vun na delo. Najstarejša sestra Cirila je stopila k dobrovoljnemu srčku, ga dvignila iz posteljice ter ga jela opravljati v oblačilce. Mati pa je odšla v kuhinjo.

Preden je prišel poldan, ni bilo več prepira v hiši. Oče in mati sta pri obedu zopet prijazno govorila, kakor bi se ne bilo v hiši zgodilo ničesar nemilega.

Ljubki glasek iz zibelke je spravil vso hišo zopet v dobro voljo.

Ivan Stukelj.

Knjiga i igra.

Hajde, brate, hajde amo,
hvataj knjigu, da čitamo!
A kad nama
rekne mama,
da sve dobro znamo,
onda ćemo malo
da se poigramo!

Isa Velikanović.

Veledenjeni g. Doropoljski!

Že mnogo časa je minilo, odkar sem Vam zadnjič pisala. Stanujem v Prekopi. Sedaj sem stara že 11 let. Hodim v V. razred osnovne šole. Imam še dva mlajša bratca Ivana in Tončeta. Hodim tudi k sokolskemu naraščaju na Vransko. Uči me gospa Jakšetova. Telovadi okolo 20 deklic.

Pozdrave in poklone!

Franja Dolinškova.

Odgovor:

Ljuba Franja!

Povej nam kaj o svojih dveh bratcih! Ali Ti kaj nagajata — ali pa morda Ti nagajaš njima? Pa bodisi tako ali tako, glavno je, da se vsi trije radi imate.

*

Dragi gospod Doropoljski!

Gospa učiteljica me je naročila na »Zvonček«. Rada ga čitam. Ali Vam smem večkrat pisati?

Pozdravlja Vas

Zvonka Vogrinčeva,
učenka II. c razreda v Mostah.

Odgovor:

Ljuba Zvonka!

Tvojemu kratkemu pisemcu odgovarjam prav tako kratko: Pisati mi smeš, kolikorkrat mi hočeš!

*

Cenjeni gospod Doropoljski!

Zopet se oglašam z novo prijateljico »Zvončka«, ki se je Vam že večkrat namenila pisati. — Pošiljava Vam pesemco, ki sva jo skupno zložili. Prosili bi Vas, da bi jo blagovolili natisniti v svojem koticul.

Mnogo pozdravov Vam pošiljata

Fanika Cončeva in Anica Kotnikova
v Mariboru.

Odgovor:

Ljuba Fanika in Anica!

Ustrezam vajini želji in objavljam pesemco, ki sta mi jo poslali. (Tako se naj-

bolj prikupita svetemu Miklavžu, ki se naj na vaju ozre s prijaznim očesom!) Pesem se glasi:

Miklavžev god.

I.

Prišel je spet Miklavžev god,
ki razveseljuje mladi rod,
Svetnik na pot se je napravil
in s sabo je krilatcev vzel,
med potjo v peklu se oglasil
in s sabo je rogatcev vzel.

II.

Sedaj pa hodi od praga do praga
in pridne otroke z darovi zalaga.
V škornje, košare in druge reči
bogate darove svoje spusti.
Otrokom pa s tem napravlja veselje
in večkrat izpolni jim njihove želje.

III.

Kdor od otrok pa priden ni,
ta golo šibo le dobi.
A tudi parkelj nima mira,
in šiba takemu zasvira
po hrbtu, da se vse kadi
in se lenoba vun spodi.

IV.

Zato pa stran z lenoba zdaj,
da črna zloba ta kosmata
imela ne bi dela kaj!
Grdoba črna ta rogata!
Da izpolnile nam v veselje
vse bi se naše srčne želje!

*

Veledenjeni g. Doropoljski!

Dne 21. svečna sem naročil naš priljubljeni otroški list »Zvonček«. Starše imam v Žalcu, šolo pa obiskujem pri stricu v Št. Petru v Sav. dol. Iz tukajšnje šole se vidi prav razločno tudi naš vinograd. Ob trgatvi nas vzame ate s seboj v vinograd, kjer smo prav dobre volje. Imam še dva manjša bratca Zorana in Slavka in dve manjši sestrici Anico in Silvo.

Z odličnim spoštovanjem!

Franjo Pikel.

Odgovor:

Ljubi Franjo!

Mislil si lahko, kako dobre volje ste ob trgatvi. Ali bi nam hotel povedati kaj več o tem? Gotovo bi Te vsi radi poslušali. Trgatve ne poznajo v vsakem kraju naše širne domovine, zato bi Tvoj opis dobro došel zlasti onim, ki jim je trgatve nekaj novega. Seveda bi vsi radi grozdje zobali, če bi ga imeli.

Cenjeni gospod Doropoljski!

Danes se oglašam pri Vas s prvim pismom. Hodim v III. razred osnovne šole. Najbolj me veseli računstvo, risanje in telovadba. Zato sem pristopil k Sokolu. Sedaj se učimo vaje s palicami za nastop. Telovadbo imamo vsak torek in petek. Risati me tudi že uči narodni slikar D. Inkiostri. Jako rad čitam »Zvonček«. Ugašnil sem velikonočni pozdrav, ki se glasi »Vesela Aleluja«. Star sem 9 let. Drugič Vam pa povem še kaj več!

S spoštovanjem

Ivo Brnčič
v Ljubljani.

Odgovor:

Ljubi Ivo!

Z veseljem priobčujem Tvoje pismo. Upam pa, da ni poslednje. Saj mi obljubljaš sam, da mi drugič še kaj več poveš. Stori to in pomni, da »obljuba dela dolg!«

— Med tedanjimi rešilci nemara ni Tvoje ime. Čakal sem, da pride na vrsto Tvoje pismo. Zgodilo se je to danes, zato je pa tudi pomota popravljena. Pa brez zamere, prosim!

Velecenjeni gospod!

Oprostite, da Vas tudi jaz nadlegujem. Rojen sem v Logu pod Mangartom na Goriškem. Star sem 9 let. Ko sem bil star 3 leta, sem moral bežati z mamico iz Goriške. Bili smo med vojno na Koroškem in na Kranjskem. Oče je bil pri vojaki. Po vojni smo se preselili na Koroško. Po glasovanju smo se preselili v Loke v Savinjski dolini, kjer obiskujem II. razred. Tukaj je dvorazredna osnovna šola. Moja sestra obiskuje I. razred, druga sestra pa ne hodi še v šolo. Moj starejši brat pa obiskuje učiteljske v Mariboru.

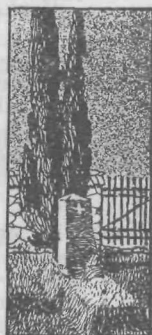
Z odličnim spoštovanjem!

Dušan Koh.

Odgovor:

Ljubi Dušan!

Iz Tvojega pisma razvidim, da si moral že v zgodnji mladosti okušati grenki kruh begunstva. In koliko je Tvojih rojakov, ki jih je nemila usoda prepodila z domače zemlje! Vsi pa moramo imeti trdno upanje, da je naš svet le začasno v posesti tujinca, da nam slej ali prej pride čas, ki nam zopet vrne, kar je bilo, je in ostane naša last!

V NOVEMBRU